

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **Y. K.**
bytem X.
zastoupen advokátem JUDr. Milanem Štembergem
sídlem Cyrila Boudy 1444, 272 01 Kladno

proti
žalovanému: **Vrchní státní zastupitelství v Praze**
sídlem nám. Hrdinů 1300/11, 140 65 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 9 SPR 162/2023-55 z 9. 6. 2025

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. 9 SPR 162/2023-55 z 9. 6. 2025 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 15 270 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci.

1. Žalobce se žádostí z 8. 12. 2023 (doplněnou 5. 1. 2024) domáhal po žalovaném informace o všech zpracováních svých osobních údajů, k nimž došlo či dochází u Policie České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

(dále „PČR“) od 8. 7. 2017 do 5. 1. 2024, pokud se tak stalo či děje na základě souhlasu, svolení, pokynu či podnětu žalovaného ke konkrétně specifikované činnosti pod písm. b) doplnění žádosti, a to s odkazem na čl. 14 směrnice 2016/680¹ a § 28 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále „ZOÚ“). Žalovaný žádosti nevyhověl s odkazem na § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ, neboť svým zaměřením jako celek spadá do skupiny žádostí, u kterých by vyhovění mohlo ohrozit zájmy v tomto ustanovení vyjmenované. Žalovaný jí tedy podle svého názoru nemohl vyhovět bez ohledu na to, zda žalobcovy osobní údaje (ne)zpracovával či (ne)zpracovává.

2. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou a zdejší soud je rozsudkem 18 A 23/2024-56 z 26. 2. 2025 zrušil, neboť jeho odůvodnění ani předložený spisový materiál mu neumožnily posoudit zákonnost postupu žalovaného, a do dalšího řízení uložil žalovanému zejména doplnit do spisu relevantní podklady. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost s žádostí o přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud (dále „NSS“) kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal a rozsudkem 3 As 34/2025-80 z 15. 10. 2025 ji zamítl.
3. Dne 9. 6. 2025 vydal žalovaný sdělení o opětovném nevyhovění žádosti, specifikované v záhlaví tohoto rozsudku (dále „*napadené rozhodnutí*“), které znovu odůvodnil poukazem na § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ. Žalovaný upozornil na § 28 odst. 2 a 3 ZOÚ, který spravujícímu orgánu v odůvodněných případech umožňuje informovat žadatele, jejichž osobní údaje zpracovává, shodným způsobem jako ty, jejichž osobní údaje nezpracovává, tedy jejich žádosti nevyhovět nebo jim poskytnout klamavou negativní informaci o nezpracovávání jeho osobních údajů. Zopakoval, že žádosti nelze ani z části vyhovět bez ohledu na to, zda požadované údaje (ne)zpracovával či (ne)zpracovává. Žalovaný do spisu doplnil relevantní podklady, které jej k tomuto závěru vedly. Poukázal na princip neveřejnosti postupů orgánů činných v trestním řízení (dále „OČTŘ“), přičemž neshledal důvody pro prolomení tohoto principu ustanoveními ZOÚ. Obecně rozvedl, že pozitivní i negativní informace je způsobilá narušit smysl a účel trestního řízení, když může žadateli napovědět, zda se trestní řízení vedlo či vede (resp. u jakého OČTŘ). Žalovaný též konstatoval, že posouzení možného ohrožení účelu trestního řízení poskytnutím dané informace je možné učinit toliko v rámci trestního řízení, nikoliv ve správním řízení. Na závěr zdůraznil, že není oprávněný k vyřízení té části žádosti, která se vztahuje k PČR, neboť není spravujícím orgánem osobních údajů žadatele zpracovávaných policií.

2. Argumenty účastníků řízení.

4. **Žalobce v žalobě** primárně namítal, že žalovaný ignoroval závazný právní názor zdejšího soudu, když bez bližšího odůvodnění dospěl k totožnému závěru jako v prvním sdělení. Ačkoliv žalovaný poznamenal, že si opatřil relevantní podklady, v napadeném rozhodnutí je nekonkretizoval, neanalyzoval a nesdělil, jak ovlivnily jeho rozhodovací proces. Žalobce zároveň z této skutečnosti dovodil, že žalovaný jeho osobní údaje zpracovává, neboť provedl vyhledávání a posouzení osobních údajů žadatele. To činí odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se opírá zejména o utajení existence těchto údajů z důvodu ochrany zájmů v § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ, vnitřně rozporným. Výše uvedeným způsobem jednal žalovaný

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV.

v rozporu i s usnesením NSS o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti podané žalovaným. Jejím podáním se snažil obejít individuální posouzení věci a opatření si řádné a úplné spisové dokumentace. Tu nakonec ani nepředložil soudu za účelem posouzení zákonnosti jeho postupu.

5. Žalovaný porušil čl. 15 odst. 1 a 3 směrnice 2016/680, když žalobci odepřel poskytnout informaci, aniž by provedl individuální posouzení případu v kontextu omezení jeho základního práva a ozřejmil důvody takového odepření. Žalobce byl přesvědčen, že postup žalovaného není proporcionální zejména s poukazem na několikaletý odstup požadovaných údajů od současnosti. Žalobce totiž zdůrazňoval ve své žádosti konkrétní data 8. 7. – 2. 8. 2017 a konkrétní typy sledovacích činností. Nepožadoval informace o zpracování osobních údajů ve spojení s aktuálními informacemi. Žalovaný nesprávně vyložil výjimku umožňující nevyhovět žádosti žadatelů podle § 28 odst. 2 ZOÚ, resp. čl. 15 odst. 3 směrnice 2016/680, jestliže vytvořil výjimku pro všechny činnosti vymáhání práva. Jedná se o výjimku, která by se měla používat restriktivně, nikoliv plošně. Taková aplikace by totiž učinila § 28 odst. 1 ZOÚ, resp. čl. 14 směrnice 2016/680 zcela bezvýznamným.
6. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný zavedl nový koncept „kvalifikovaných informací“ a tvrdil, že tato zvláštní kategorie je automaticky vyňata ze zveřejnění, což odporuje čl. 2 odst. 3 Ústavy. Nesouhlasil s konstatováním žalovaného, že není orgánem oprávněným k posouzení části žádosti týkající se PČR. Za účelem nápravy mezery v odpovědnosti navrhl zapojení Policejního prezidia.
7. . Nakonec žalobce navrhl uložení pořádkové pokuty podle § 64 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále „s. ř.“) ve spojení s § 53 zákona č. 99/1963, občanský soudní řád, (dále „o. s. ř.“) za záměrné komplikování řízení a nedbání pokynů zdejšího soudu. Vyhradil si i právo uplatňovat nároky na náhradu majetkové i nemajetkové újmy.
8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** shrnul svou funkci jakožto OČTŘ, který klade důraz na efektivitu a ochranu trestního řízení jako celku ve světle jeho neveřejnosti. Poznamenal, že by konkrétní odůvodnění napadeného rozhodnutí vedlo k prozrazení fakticky požadované informace. V té souvislosti poukázal na § 28 odst. 3 ZOÚ, který předpokládá možné ohrožení činnosti OČTŘ. Setrval na svém názoru, že ani ZOÚ nemůže základní principy trestního práva prolomit. To dovozoval mimo jiné i ze skutečnosti, že právní úprava Hlavy III. v ZOÚ je výsledkem implementace směrnice 2016/680. Pokud by chtěl zákonodárce základní principy prolomit, nezvolil by formu směrnice, která na rozdíl od nařízení poskytuje členským státům míru volnosti v přizpůsobení vnitrostátní právní úpravě. Na závěr žalovaný připomněl, že ve správním soudnictví a odvozeně ani ve správním řízení nelze přezkoumávat zásadně ani oprávnění, aktivity a postupy státního zastupitelství vedeného podle zákona o státním zastupitelství, a to jak v oblasti trestní, tak netrestní (srov. rozsudky NSS 2 Aps 1/2004-55 z 18. 5. 2005 a 1 As 113/2010-77 z 12. 1. 2011).

3. Posouzení věci.

3.1. Podmínky řízení a právní východiska.

9. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná a podala ji včas oprávněná osoba. Pro úplnost dodává, že písemná informace o vyřízení žádosti o přístup k osobním údajům poskytnutá podle § 30 odst. 4 ZOÚ je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř.“), neboť naplňuje jeho formální znaky a může zasáhnout do práv žadatele. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

které mu předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.

10. Ve věci rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s tímto postupem souhlasí, a žalobce s ním po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas. Důvodem pro opačný postup nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny nezbytné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009).
11. Část spisového materiálu obsahující podklady týkající se žalobce soud vyloučil z nahlížení a všichni členové senátu se s ní před rozhodnutím této věci seznámili.
12. V projednávané věci se soud předně zabýval otázkou, zda žalovaný při novém posouzení žádosti postupoval v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu, vyjádřeným v rozsudku 18 A 23/2024-56, jež aproboval NSS rozsudkem 3 As 34/2025-80. Žalovaný opětovně žádosti žalobce nevyhověl podle § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ. Úkolem soudu bylo nejprve posoudit, zda si žalovaný v souladu se závazným právním názorem opatřil relevantní podklady, na nichž založil závěr o odepření informace, a v návaznosti na to zhodnotit, zda žalovaný dostál povinnosti individuálně posoudit žádost žalobce a objasnit svůj postup v dokumentaci ve smyslu § 28 odst. 4 ZOÚ tak, aby jeho sdělení bylo přezkoumatelné. Teprve po splnění těchto podmínek by mohl soud posoudit zákonnost postupu žalovaného podle § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ.

3.2. Aplikační rámeček čl. 14 a 15 směrnice 2016/680 a § 28 ZOÚ.

13. Spravující orgán ve světle čl. 14 směrnice 2016/680 a navazující právní úpravy v § 28 odst. 1 ZOÚ zásadně informuje subjekt údajů o zpracování jeho osobních údajů. To ostatně vyplývá i z bodu 43 odůvodnění směrnice, který stanoví, že každá fyzická osoba by měla mít právo na přístup ke shromážděným osobním údajům, jež se jí týkají, a měla by toto právo moci uplatňovat snadno a v přiměřených intervalech, aby byla informována o jejich zpracování a mohla si ověřit jeho zákonnost.
14. Výše uvedené právo subjektu údajů však není bezbřehé. Základ pro omezení práva subjektu na informační sebeurčení – ať už formou úplného či částečného odepření poskytnutí informace nebo záměrně klamavého sdělení negativní informace – představuje čl. 15 směrnice 2016/680. Důvodem je ochrana veřejného zájmu blíže specifikovaná v jeho odst. 1. Český zákonodárce tuto právní úpravu transponoval do § 28 odst. 2 a 3 ZOÚ. V odst. 2 umožňuje spravujícímu orgánu neposkytnout úplně či částečně informace o zpracování osobních údajů žadateli za situace, že by tím ohrozil veřejný zájem konkretizovaný pod písm. a) – d). V odst. 3 rozvíjí ochranu veřejného zájmu ještě o krok dále a dovoluje spravujícímu orgánu záměrně klamavě poskytnout žadateli negativní informaci, jestliže by vyhověním žádosti či sdělením o jejím nevyhovění, včetně odůvodnění, došlo k ohrožení podle odst. 2.
15. Žalovaný setrval na naplnění důvodu pro odepření poskytnutí informací dle § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ i poté, co si opatřil podklady. Základním východiskem pro zákonnost tohoto postupu je okolnost, že žalovaný v poskytnutí pozitivní či negativní informace o zpracování osobních údajů žalobce shledá ohrožení úkolů v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů a dalších „bezpečnostních úkolů“. Soud nespornuje, že se vymezený okruh požadovaných informací žalobcem dá zařadit

pod úkony přípravného řízení vymezené ve výše zmíněném ustanovení. Jak zdejší soud, tak NSS však dovodil, že plošné znepřístupnění informací o zpracování údajů (potenciálně) zpracovávaných v souvislosti s trestním řízením nemůže obstát, neboť by § 28 odst. 1 ZOÚ či čl. 14 směrnice 2016/680 postrádaly smyslu (srov. rozsudek zdejšího soudu 18 A 23/2024-56 a rozsudek NSS 3 As 34/2025-80). Zároveň již zdejší soud poukazoval na fakt, že český zákonodárce nevyužil možnosti nabízené čl. 15 odst. 2 směrnice 2016/680 a nezavedl kategorii informací, která se nebude jen na základě svého zařazení plošně poskytovat (srov. body 43-45 rozsudku zdejšího soudu 18 A 23/2024-56). Koncepce § 28 odst. 2 a 3 ZOÚ je postavena na důvodech, kdy pro ohrožení či ochranu stanovených zájmů dojde k omezení přístupu ve smyslu čl. 15 odst. 1 směrnice 2016/680. Pokud někdo tedy žádá údaje o své osobě, které potenciálně spadají pod výjimku z poskytování podle ZOÚ, je spravující orgán povinen tuto žádost s ohledem na zjištěný skutkový stav individuálně posoudit (srov. i bod 44 odůvodnění směrnice 2016/680). Jinými slovy, je stěžejní, aby si spravující orgán kladl otázku, zda by sdělení pozitivní či negativní informace v individuálním případě a konkrétnímu žadateli mohlo ohrozit veřejný zájem v účinném potírání kriminality specifikovaný v § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ.

16. Jak uvedl NSS v bodě 28 rozsudku 3 As 34/2025: *„Nejvyšší správní soud vnímá důležitost ochrany stěžovatelem akcentovaného veřejného zájmu na účinném vyšetřování trestné činnosti. S tím může v odůvodněných případech souviset i odeprání poskytnutí údajů, respektive využití výjimky dle § 28 odst. 3 ZOÚ. Pokud však ZOÚ (v rámci transpozice směrnice 2016/680) upravuje takto specifický postup, který výrazně omezuje právo na informace o zpracovávaných údajích, je třeba příslušnou právní úpravu vykládat restriktivně takovým způsobem, aby tím nedošlo k úplnému faktickému vyprázdnění uvedeného práva. To předně znamená, že k využití výjimky je třeba přistupovat zdrženlivě a aplikovat ji jen a pouze tehdy, je-li to toho času nezbytně nutné za účelem ochrany zájmů uvedených v § 28 odst. 2 ZOÚ. Nelze tak kupříkladu paušálně tvrdit, že by nikdy nebylo možné poskytovat informace o údajích shromažďovaných orgány činnými v trestním řízení, ale je vždy třeba vážit každý případ individuálně. Pokud však již spravující orgán přikročí k neposkytnutí informací, je v takovém případě nezbytné, aby důvody svého postupu náležitě zdokumentoval (viz § 28 odst. 4 ZOÚ) a tuto dokumentaci (byť nebude přístupná samotnému žadateli a ten o její existenci ani nebude vědět) poskytl v případě následného soudního přezkumu správnímu soudu za účelem ověření zákonnosti jeho postupu.“*
17. Podle bodu 45 odůvodnění směrnice 2016/680 by samotné omezení či odmítnutí informovat žadatele měl spravující orgán sdělit písemně tak, aby obsahovalo věcné nebo právní důvody, které k danému rozhodnutí spravující orgán vedly. To však z logiky věci není bezvýjimečné. Samotné odůvodnění napadeného rozhodnutí by totiž mohlo napovědět, zda spravující orgán osobními údaji žadatele disponuje, či nikoliv. Na to ostatně poukazoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce naopak v napadeném rozhodnutí postrádal bližší odůvodnění opětovného neposkytnutí informace a konkretizaci relevantních podkladů. Soud k tomu předně uvádí, že do sdělení spravujícího orgánu je zcela legitimní neuvádět podrobnosti, které spravující orgán vedly k uplatnění výjimek v § 28 odst. 2 a 3 ZOÚ, jestliže by samo takové odůvodnění ohrožovalo stanovené veřejné zájmy (srov. i bod 44 odůvodnění směrnice 2016/680). Tyto závěry pak podporuje i rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) *Ligue des droits humains*, věc C-333/22 z 16. 11. 2023. Použitelnost jeho závěrů na nynější věc potvrdil i NSS v rozsudku 3 As 34/2025-80. Tento řešil výklad související úpravy čl. 17 odst. 3 směrnice 2016/680, který se týká otázky výkonu práv subjektů údajů prostřednictvím dozorového orgánu a následného přezkumu výstupu

dozorového úřadu. Plyne z něho, že citované ustanovení umožňuje členským státům omezit v určitých případech odůvodnění rozhodnutí dozorového úřadu. To se může výjimečně redukovat jen na konstatování, že provedl veškerá nezbytná ověření nebo přezkum. Zdejší soud již v rozsudku 18 A 23/2024-56 dovodil, že totéž může jistě platit obdobně i pro samotný spravující orgán.

18. Žadatel se však následně ocitá v tzv. informačním vakuu. V situaci, kdy spravující orgán poskytne negativní informaci – tedy buď skutečně žádné údaje o žadateli neshromažďuje, nebo je sice shromažďuje, avšak má za to, že by jejich zpřístupněním došlo k ohrožení zájmů uvedených v § 28 odst. 2 téhož zákona – uplatní zákonem stanovenou výjimku z poskytování informací a odpoví záměrně nepravdivě (či jiným způsobem, který neohrozí veřejný zájem). Žadatel však v každém případě disponuje toliko negativní odpovědí spravujícího orgánu a není s to zjistit, o kterou z uvedených variant se jedná. V situaci, kdy spravující orgán neposkytne informaci o zpracování osobních údajů z důvodu možného ohrožení veřejného zájmu, jako tomu bylo v projednávaném případě, se žadatel taktéž ocitá v tzv. informačním vakuu. Není totiž schopen posoudit zákonnost důvodů, které k odepření vedly, neboť obdobně jako v odst. 3 by již samotné konkretizování těchto důvodů v napadeném rozhodnutí mohlo vést k ohrožení veřejného zájmu. Jak k situaci žadatele poznamenal NSS v bodě 23 rozsudku 3 As 34/2025-80: *„Žádný přínos by pro něj nemělo ani nahlédnutí do pomocné dokumentace vedené k žádosti, neboť ta zpravidla nebude žádné relevantní údaje obsahovat. Zákon sice v § 28 odst. 4 spravujícímu orgánu ukládá, aby o důvodech svého postupu vedl dokumentaci, ta by však nemohla být z pochopitelných důvodů žalobci zpřístupněna a v případné přístupné části dokumentace by o nich nebyla žádná zmínka. Právě tato (neveřejná, utajovaná) dokumentace podle § 28 odst. 4 ZOÚ pak slouží k případnému přezkumu soudnímu.“*
19. Žadatel se tedy ze sdělení spravujícího orgánu ani z přístupné části dokumentace k žádosti nedozví nic o důvodech, které k nevyhovění žádosti vedly. Má-li podezření, že odpověď spravujícího orgánu je nepravdivá či neúplná, nebo že pro uplatnění zákonné výjimky nejsou splněny podmínky, nemá s ohledem na panující informační disproporci mezi jím a spravujícím orgánem žádnou možnost své tvrzení prokázat. Je tedy nucený tzv. „střílet naslepo“.
20. Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích 3 As 34/2025-80, 1 As 45/2025-41 z 23. 6. 2025 a na něj navazujících 1 As 46/2025-41 z 16. 7. 2025 a 1 As 47/2025-37 z 30. 7. 2025 podotkl, že tuto situaci je nutné připodobnit přezkumu rozhodnutí, jejichž obsah závisí na obsahu utajovaných informací. U nich NSS dovodil, že: *„účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem. V této specifické situaci to naopak musí být soud, který ‚supluje‘ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými“* (srov. rozsudek NSS 7 As 31/2011-101 z 25. 11. 2011, či nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 41/02 z 28. 1. 2004 či II. ÚS 377/04 z 6. 9. 2007). Ve vztahu k informacím, které nejsou účastníku řízení zpřístupněny, vychází NSS konstantně z předpokladu, že napadené rozhodnutí přezkoumávají správní soudy i nad rámec žalobních bodů. Postupem podle § 75 odst. 2 s. ř. s. by totiž došlo k faktickému odepření soudní ochrany.
21. Oproti utajovaným informacím je však situace spravujícího orgánu při aplikaci § 28 odst. 2 a 3 ZOÚ částečně specifická. Spravující orgán totiž mnohdy nemůže ve svém sdělení konkretizovat důvody, které jej vedly k určité odpovědi. Nejvyšší správní soud upozornil,

že „tím spíše zde musí platit, že je třeba nalézt rovnováhu mezi dvěma protichůdnými zájmy – zájmem na zajištění spravedlivého procesu spočívajícím v řádném a plnohodnotném přezkoumání napadeného správního rozhodnutí a ochranou utajovaných informací, potažmo v posuzované věci zájmů uvedených v § 28 odst. 2 ZOÚ. Této rovnováhy však nelze dosáhnout jinak, než že na sebe soud převezme odpovědnost za kontrolu zákonnosti postupu spravujícího orgánu, aniž by kladl na žadatele o informace nepřiměřený, ne-li přímo nesplnitelný, požadavek spočívající v unesení důkazního břemene a břemene tvrzení.“ Tyto závěry NSS opřel o již zmiňovaný rozsudek SDEU C-333/2, v němž SDEU vyzdvihl nutnost ověření existence legitimního účelu odepření informací a s tím související zajištění účinné soudní ochrany.

22. Aby však soud mohl dostát své povinnosti suplovat aktivitu žalobce a přezkoumat relevanci nezpřístupněných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými, musí mít neomezený přístup ke spisové dokumentaci vedené spravujícím orgánem ve smyslu § 28 odst. 4 ZOÚ. Z obsahu dokumentace musí být patrné, zda spravující orgán údaje žadatele zpracoval či nikoliv, popřípadě v jaké souvislosti, či v čem jsou tyto údaje relevantní z pohledu chráněných zájmů, o něž spravující orgán odepření či omezení informování opírá (bod 32 rozsudku NSS 3 As 34/2025-80 a bod 41 rozsudku zdejšího soudu 18 A 23/2024-56).

3.3. Dodržení závazného právního názoru žalovaným.

23. Zdejší soud zavázal žalovaného k úplnému zjištění skutkového stavu, potřebného pro řádné odůvodnění jeho postupu, byť vyplývající jen ze spisové dokumentace, a k doplnění relevantních podkladů do správního spisu, na jejichž základě bude možné přezkoumat zákonnost rozhodnutí podle článků 14 a 15 směrnice 2016/680 a § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ. Žalobce zevrubně namítal, že žalovaný povinnosti vyplývající ze závazného právního názoru nedostal, čemuž soud přisvědčuje.
24. Soud rozumí tomu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neozřejmil konkrétní důvody, které jej vedly k postupu podle § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ. Rovněž je zcela logické, že neoznačil podklady, o něž se opíral, když odepřel informaci žalobci sdělit. Mohl by totiž samotným odůvodněním žalobci naznačit, zda jeho údaje v požadovaném rozsahu zpracovává, či nikoliv. S odkazem na judikaturu blíže rozvedenou v bodě 16 tohoto rozsudku byl tento postup zákonný. Žalobcem namítaná nelogičnost a vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí, či nedostatky v analýze a pojmenování podkladů vůbec, neobstojí a nejsou důvodné. Jak soud rozvedl výše, právo žalobce na účinnou soudní ochranu je zachováno, neboť soud supluje roli žalobce a přezkoumává napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, k čemuž potřebuje mít úplný přístup k dokumentaci vedené ve smyslu § 28 odst. 4 ZOÚ.
25. Soud nabyt dojmu, že žalovaný si závazný právní názor zdejšího soudu, aprobovaný rozsudkem NSS, vyložil tím způsobem, že bude postačovat, když do spisové dokumentace doplní podklad osvědčující okolnost, zda údaje žalobce zpracoval či nikoliv a soud si sám posoudí, zda jsou splněné podmínky pro uplatnění výjimky z § 28 odst. 1 ZOÚ. Soud však podotýká, že není jeho úkolem nahrazovat úvahy správních orgánů, tedy v tomto případě nahrazovat úvahy žalovaného o existenci ohrožení veřejného zájmu v § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ. Z napadeného rozhodnutí soudu vyplynulo toliko to, že žalovaný přistoupil k aplikaci výjimky plošně. Odvolal se při tom na neveřejnost trestního řízení a evidence CESO. Zdejší soud však v předchozím rozsudku upozornil žalovaného, že poskytnutí údajů nelze paušálně odmítnout toliko s odkazem na možnou povahu informace (její formální

zařazení), neboť ustanovení § 28 odst. 1 ZOÚ a čl. 14 směrnice 2016/680 by neměly žádného smyslu a český zákonodárce plošnou výjimku podle čl. 15 odst. 2 směrnice 2016/680 nezavedl. Spisová dokumentace zneprístupněná žalobci pak zcela postrádá jakékoliv individuální posouzení dané žádosti a objasnění úvah, které žalovaného vedly k závěru o odepření informace. Bylo úkolem žalovaného učinit krok navíc, žádost žalobce s ohledem na opatřené podklady a zjištěný skutkový stav individuálně posoudit (se zaměřením na konkrétní okolnosti vztahující se k zpracovávaným či nezpracovávaným údajům žadatele a jeho osobu) a úvahy, které jej vedly k odepření informace z důvodu ohrožení veřejného zájmu, předestřít soudu v dokumentaci. V rámci této analýzy měl samozřejmě přihlídnout například i k časovým aspektům požadovaných údajů. K těm se již zdejší soud vyjadřoval v rozsudku 18 A 23/2024-56 (bod 46).

26. Soud tedy uzavírá, že žalovaný neprovedl individuální posouzení žádosti, tak jak mu uložil soud. Svůj postup však zdejšímu soudu v dokumentaci žádným způsobem neobjasnil. Za tohoto stavu není soud schopen přezkoumat zákonnost postupu žalovaného pro nedostatek důvodů. Žalovaný tedy bude povinen provést individuální posouzení žádosti žalobce. Pokud po tomto posouzení shledá důvody pro opětovné nevyhovění (ať už proto, že žádné údaje žalobce nezpracovával a nezpracovává, nebo proto, že žalobci nelze poskytnout informaci o jím zpracovávaných údajích s ohledem na veřejný zájem definovaný v § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ), objasní svůj postup v dokumentaci vedené ve smyslu § 28 odst. 4 ZOÚ.

3.4. Obavy žalovaného ze zneužití institutu žádosti podle § 28 odst. 1 ZOÚ osobami z kriminálního prostředí.

27. Žalovaný na několika místech vyjádřil svou obavu ze zneužívání institutu žádosti podle § 28 odst. 1 ZOÚ osobami z kriminálního prostředí (které by se tak mohly jednoduše dozvědět, zda a jaké orgány činné v trestním řízení se zajímají o jejich aktivity). Soud předně připomíná závěr NSS v rozsudku 3 As 34/2025-80: „*nutno poznamenat, že jak unijní, tak i z ní vyplývající česká právní úprava, nebyly zamýšleny jako prostředek, jakým by pachatelé trestné činnosti obdržely informace o tom, co všechno se o nich ví, ale jako záruka, že jejich osobní údaje jsou zpracovávány zákonně.*“ Zákonodárce totiž na žalovaným obávané situace pamatoval a možnosti jejich předcházení zakotvil do § 28 odst. 2 a 3 ZOÚ. Soud se domnívá, že obavám žalovaného lze předejít vyšší mírou užívání § 28 odst. 3 ZOÚ. Dikce zákona to nevylučuje, neboť odst. 2 a 3 vůči sobě navzájem nejsou ve vztahu speciality a oba dva míří na situaci, kdy dochází k ohrožení veřejného zájmu podle § 28 odst. 2 ZOÚ. Soud připouští, že to může vést k velmi omezenému využití odstavce 2, ale nepovažuje to za překážku: takový výklad je v souladu se shora popsanými principy informování o různých formách vyšetřování, na nichž stojí unijní úprava, i s garancí ochrany osobních údajů v podobě soudního přezkumu.
28. Jestliže tedy žalovaný dospěje po posouzení individuálních okolností případu žadatele k závěru, že by vyhověním žádosti nebo sdělením o nevyhověním žádosti, včetně odůvodnění, došlo k ohrožení veřejného zájmu v odst. 2 zmíněného ustanovení, může poskytnout žadateli negativní informaci. Docílí toho, že žadatel nebude vědět, zda žalovaný údaje skutečně nezpracovává, nebo zpracovává, ale využívá výjimky podle odst. 3. Odpověď by žadatel nenalezl v odůvodnění sdělení, ani by neměl možnost nahlédnout do dokumentace vedené spravujícím orgánem. Z tohoto důvodu je úkolem soudu, aby za žalobce ověřil, zda si spravující orgán počínal v souladu se zákonem, když využil zákonné výjimky. Soud tak činí na základě plně přístupné dokumentace ve smyslu § 28 odst. 4 ZOÚ (o jejím obsahu již

soud v rozsudku pojednával). Je však důležité, aby za účelem zachování smyslu a účelu výjimek spravující orgány reagovaly totožným způsobem v případě, že údaje žadatele nezpracovávají, jakož i v případě, že je zpracovávají, ale využívají zákonné výjimky. Založená dokumentace podle § 28 odst. 4 ZOÚ by proto měla být zneprístupněná žadatelům bez rozdílu. V případě využití výjimky by obsahovala podklady či informace k důvodům neposkytnutí informací, v opačném případě pak pouze stručné podklady prokazující, že spravující orgán osobní údaje neeviduje, např. výtisk z informačního systému svědčící o provedení lustrace s negativním výsledkem. Na základě této dokumentace pak může zákonnost postupu spravujícího orgánu posoudit správní soud, čímž je zachováno právo na soudní ochranu i za situace, kdy žadatel dostane klamavou informaci (srov. např. rozsudky NSS 3 As 34/2025-80, či 1 As 45/2025-41).

3.5. Údaje zpracovávané PČR a přibrání Policejního prezidia do řízení.

29. Zda je žalovaný oprávněný k vyřízení části žádosti, která se vztahuje k PČR, se již zabýval zdejší soud v rozsudku 18 A 23/2024-56 (konkrétně v bodě 26) a uzavřel, že se údaje zpracovávané policií v CESO neevidují a žalovaný není jejich spravujícím orgánem. Na tomto hodnocení se k dnešnímu dni nic nezměnilo. Žalovaný současně namítal, že by měl soud přibrat do řízení Policejní prezidium. Zdejší soud se však žádostí o poskytnutí informací o zpracování osobních údajů vůči Policejnímu prezidiu zabýval v rozsudku 3 A 96/2021 z 25. 10. 2022 a uzavřel, že nic nenasvědčuje tomu, že by Policejní prezidium některé informace zatajilo či úmyslně neposkytlo. Soud tedy uzavírá, že námitky žalobce týkající se zpracování osobních údajů žalobce PČR a Policejního prezidia nejsou důvodné.
30. Zároveň se výsledek nynějšího soudního řízení práv a povinností Policejního prezidia nijak nedotkne, proto je soud nevyrozuměl jako možnou osobu zúčastněnou nařízení ve smyslu § 34 s. ř. s.

3.6. Jiné námitky.

31. K požadavku na uložení pořádkové pokuty soud stručně sděluje, že není správním orgánem ve smyslu s. ř., tudíž v soudním řízení správním zásadně nepostupuje podle uvedeného procesního předpisu, jímž jsou vázány toliko správní orgány. Proto z podstaty věci nemůže o návrhu na uložení pořádkové pokuty rozhodnout. Předpisy upravující postup soudního řízení upravují samy možnost uložit pořádkovou pokutu (pořádkové opatření). Pro řízení před správními soudy je tímto předpisem s. ř. s. konkrétně jeho § 44. Ve smyslu § 64 s. ř. s. se úprava části první a třetí o. s. ř. použije pouze podpůrně. Soud žalobci připomíná, že v případě uložení pořádkové pokuty nejde o řízení návrhové, nýbrž tak soud činí na základě své vlastní úvahy. K tomu lze stručně doplnit, že žalovaný všechny své procesní povinnosti splnil řádně a důvod pro uložení pořádkového opatření podle § 44 odst. 1 s. ř. s. není dán. Ohledně „výhrady na uplatnění nároku na náhradu škody“ soud žalobci stručně sděluje, že tuto problematiku upravuje zákon č. 82/1998 Sb., za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Je samozřejmě zcela na žalobci, jestli takový nárok v občanském soudním řízení uplatní, nebo nikoli, avšak tato otázka není předmětem nynějšího řízení. Ostatně ani žalobce tento nárok v nyní posuzované žalobě neuplatnil, pouze si „zachoval výhradu“ tak učinit v budoucnosti.

4. Závěr a náklady řízení.

32. Žalovaný v souladu se závazným právním názorem vysloveným v předchozím rozsudku doplnil správní spis o podklady týkající se žalobcovy žádosti. Při jejím posouzení však nijak nezohlednil konkrétní okolnosti nynějšího případu, ačkoli právě to mu soud rovněž uložil, a své rozhodnutí založil na paušálním odůvodnění, jež je v rozporu s účelem úpravy obsažené ve směrnici a ZOÚ. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodu rozhodnutí. Současně soud v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému, který bude vysloveným právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný především individuálně posoudí žádost žalobce, a pokud po tomto posouzení shledá důvody pro opětovné nevyhovění [ať už proto, že žádné údaje žalobce nezpracovával a nezpracovává nebo proto, že žalobci nelze poskytnout informaci o jím zpracovávaných údajích s ohledem na ohrožení veřejného zájmu definovaného v § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ], objasní svůj postup v dokumentaci vedené ve smyslu § 28 odst. 4 ZOÚ tak, aby soud mohl přezkoumat důvody jeho rozhodnutí a posoudit zákonnost jeho rozhodnutí.
33. O nákladech řízení soud rozhodnul podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež zahrnují také náklady zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů. Náklady řízení tak tvoří:
- a) Soudní poplatek za žalobu (3 000 Kč).
 - b) Odměna za dva úkony právní služby po 4 620 Kč za každý těchto úkonů: převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby, [§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu].
 - c) Paušální náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč za každý z těchto dvou úkonů (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu).
 - d) Částka 2 130 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 % z položek b) a c), zaokrouhlená na celé koruny nahoru (§ 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád), jelikož žalobcův zástupce osvědčil, že je plátcem DPH (§ 137 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).
34. Žalobcovy náklady zastoupení advokátem tak činí 12 270 Kč a náklady řízení celkem 15 270 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobci v přiměřené měsíční lhůtě k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 30. října 2025

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu